

ναρδάκης είναι κάτι τι άχώνευτον, κάτι δύσπεπτον, κά τι προσβάλλον τὴν ἑλληνικὴν ὑπερφάνειαν, καὶ ὅταν προστεθοῦν εἰς τὴν πλάστ-γγα ὅσα ἐν τῷ φοβερωῷ ἀγῶνι μεταξὺ τῶν δύο ὁ κ. Γεννάδιος νομίζει ὅτι ἐπεχείρησε κατ' αὐτοῦ ὁ Βερναρδάκης ταπεινά, χαμαλαλά, ὀλέθρια, συκοφαντικά, καὶ κάτι τι ἀποτρόπαιον.

Ματὰ τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅχι πλέον ὡς χρονολογοί, ἀλλ' ὡς ψυχολόγοι, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ἐκ τόσης πυρκαϊᾶς νὰ ἐκραγῆ ἓνας ἐτοιμόσθεστος σπινθήρ, προκλήσεως ταραχῶν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ Βερναρδάκη, καὶ ἐπαναφοράς τῆς κλεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν Βερναρδακισταὶ ἐσβυον τὸ ἀερίοφως, ὅταν ἐδίδασκεν ὁ Γεννάδιος.

Τούναντίον ὁ κ. Γεννάδιος ἐπιθυμεῖ νὰ ριζώσῃ ὁ Βερναρδάκης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, διότι θέλει νὰ ἔχη ὀρθὸν τὸν ἀντίπαλόν του καὶ ὅχι πεπτωκότα.

Ἐστέρον ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, νομίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα καθίσταται καθαρὸν ζήτημα ἀστυνομίας τοῦ κ. Πρυτάνεως, ὅστις καὶ πρέπει νὰ ἐγγυηθῆ εἰς τὸν κ. Βερναρδάκην ἡσυχίαν εἰς τὰς παραδόσεις του, ἵνα ἀνακαλέσῃ καὶ αὐτὸς τὴν παραίτησίν του, καὶ ἐπανέλθουν τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν γαλήνην των.

Βύτυχως καὶ ἡ ὁμάς τῶν ἐνταῦθα Ἑπειρωτῶν φοιτητῶν, ἐδήλωσεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ὡς ψευδὲς ἐκεῖνο ὅπερ τοῖς ἀπεδόθη, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ αὐτουργοὶ τῶν ταραχῶν, ἐκτίοντες οὕτω φόρον συμπολιτῶν πρὸς τὸν κ. Ἀναστάσιον Γεννάδιον. Ἀπεδοχίμασαν μετὰ ζωηρότητος ἀπ' ἐναντίας τὰ γενόμενα, ἐφ' ᾧ τοὺς συνεζήτησαν. Ἀκόμη δὲ μία ἀπόδειξις εἶναι τοῦτο ὅτι τὰ γενόμενα δὲν εἶχον σπουδαῖον χαρακτῆρα, ἐπομένως ὁ κ. Βερναρδάκης ὀφείλει νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν παραίτησίν του, καὶ ὁ κ. Πρύτανις νὰ φροντίσῃ ὅπως μὴ ἐπαναληφθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ σποραδικὰ ἀκόμη.

Ἐκεῖ εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον, τὸ ἀσυγκρίτως ῥομαντικώτερον καὶ ὠραιότερον τοῦ νέου, εἰς τὴν γραφικὴν ἐκείνην ἄκραν ὅπου ἔχουν ἀναπετάσει οἱ χρυσοὶ ἀδελφοὶ Χρυσοτάγαροι τὸ θερμὸν κέντρον τῶν ἐκδρομῶν, τοῦ κυνηγίου, τῶν πικ-νίκ, καὶ τοῦ κεφιῦ, ἔλαβε χώραν προχθὲς φρικτὴ σκηνὴ αὐτοχειρίας ἐν μέσῳ νέων πρώτης ἀκόμῃ νεότητος, τοὺς ὁποῖους βλέπων τις ἐκλαμβάνει ὡς πιστωτικὰ καταστήματα ζωῆς ἢ εὐτυχίας, ἐν τῇ ὠραιότερᾳ ἡμέρᾳ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τοῦ ζωοπαρόχου ζεύγους τοῦ φαληρικῦ ὀρίζοντος καὶ τῆς φαληρικῆς θαλάσσης.

Ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἐκ τῶν μεγαρικῶν Βύλιων Χρήστου Σταμούλη, υἱοῦ ἀγαθοῦ ζωεμπόρου, μετὰ δεῖπνον καὶ πότον τὸσφ φαῖδρον ἐν μέσῳ τεσσάρων νέων καλῶν οικογενειῶν, ὅσφ μυστηριώδης καὶ ἀν φαίνηται, μυστηριωδέστερα καταντῶσα μετὰ τοὺς πλατωνικοὺς λόγους, οἷτινες τὴν συνώδευσαν: «Ἄντι νὰ σκοτώσουν ἐσᾶς, σκοτόνομαι καλλίτερα ἐγώ», οὐχ ἦττον διάφορα περιστατικὰ χύνουν ἀπίσιον φῶς ἐπ' αὐτῆς καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἐκλάβωμεν μεμονωμένον τυχαῖον γεγονός, ἀλλὰ φαινόμενον ἐκδηλοῦν τὴν νοσηρὰν, νοσηροτάτην ἀτμόσφαιραν, εἰς ἣν ἡ νεολαία τῶν γυμνασίων καὶ ἐδῶ καὶ ἐν Πειραιεὶ καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας πόλεις ζῆ καὶ κινεῖται.

Τὰ γυμνάσια! Σχολεῖα στενώσεως τοῦ πνεύματος καὶ ἀκαδημία ἀποναρκώσεως τῆς ψυχῆς!

Οἱ ἔχοντες ἰσχυρὰ τὰ νεῦρα καὶ κραταιὰν τὴν ψυχὴν κληρονομικῶς μετρίκως σῶζονται ἐπιπλέον· ἀλλ' οἱ παρὰλαβόν-

τες ψυχὴν μαλακὴν καὶ νεῦρα χαλαρὰ παραδίδονται καὶ ἀπόλλυνται.

Κλείσατε τὰ γυμνάσια! Κλείσατε τὸ Ἀρσάκειον! Ἄλλως μετὰ μίαν γενεάν, ἀν οὐχὶ ἀπὸ τοῦδε, δὲν θὰ ἔχωμεν νεολαίαν οὔτε τοῦ ἄρρενος οὔτε τοῦ θήλεως φύλου· τί θὰ ἔχετε, ἂς μὴ τὸ εἴπωμεν.

Εἰσέτι δὲν ἐβελτιώθη ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ συναδελφου μας Ἰωάννου Καμπούρογλου.

Τὰ φιλικὰ μας συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκ Μιτυλήνης καλὸν μας φίλον κ. Τρύφωνα Κόντορ διὰ τὸ διδακτορικὸν του διπλωμα, ὅπερ τῷ προσήνεγκαν αἱ ἐπιτυχεῖς εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐξετάσεις του.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τὸ θέατρόν μας προχωρεῖ εἰς τὰς παραστάσεις του καὶ ὁ Λαμπρούνας εἰς τὰς εἰσπράξεις του μετὰ νέαν μελοδράματα, οἷος ὁ ἀμερικανὸς Γουαράνης κλπ.

Ἡ νεολαία ἀκονίζει τὰ χεῖρά της διὰ τὰς εὐεργετικὰς τῶν πριμαδοῶν, αὐταὶ δὲ τὰ δόντια των διὰ τὰς ἐξ αὐτῶν εἰσπράξεις.

Καὶ ἐνταῦθα, ἐκτὸς τῶν μικρῶν τακτικῶν ἐσπερίδων, παρασκευάζεται μέγας χορὸς τῇ πρωτοβουλίᾳ των νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς τὴν λέσχην Ἑλλάς, οὔτινος θέλω σᾶς κάμει ἐκθεσιν, χωρὶς νὰ ἐκθέσω τινα.

Οἱ κρεωπῶλαι ἐσυμβιβάσθησαν μετὰ τὸν δῆμον, ὅστις τοῖς ἐξέπεσε τὸ 1]3 τοῦ ἐνοικίου τῶν ἐργαστηρίων των, καὶ ἀνέλαβον τὰ κρεουργικὰ των καθήκοντα.

Ἐπίσης, συμβιβασθεὶς μετὰ τὴν ἀσφάλειαν ὁ Γκοβόστης, ἀνέλαβε τὰ φαρμακευτικὰ του καθήκοντα.

Μπέκ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Χωρὶς κανένα θόρυβο ἢ Ἀποκριὰ διαβαίνει, νταούλι δὲν ἀκούστηκε, οὔτε ζοορνᾶς ἀκόμα, εἴμαστε ὅλοι ἄρρωστοι καὶ κρουολογημένοι, καὶ οὔτε τραγοῦδι Ἀποκριᾶς δὲν ὄγῃκε ἀπὸ στόμα. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος εἶνε, καὶ οὔτε ἥλιος βλέπων κἂν αἱ πένθιμοι Ἀθηναί.

Μελαγχολία καὶ σιγὴ εἰς ὅλα βασιλεύει, χωρὶς μεθύσι καὶ χορὸ ἢ νύκτα μας περνᾶ, καὶ ὁ κύριος πρωθυπουργὸς τρεῖς ὥρας ῥητορεύει, καὶ αὐτὸς μονάχος ὅλα μας τὰ βλέπει φωτεινά. Βουλὴ καὶ ἰσοζύγιον καὶ τόση ῥητορεία, ἰδοὺ τὸ μόνο γλέντι μας καὶ ἡ μόνη φλυαρία.

Κανείς δὲν βγαίνει μασκαρᾶς νὰ μᾶς διασκεδάσῃ,
κι' ὁ Καλλιγᾶς εὐρίσκεται πολὺ συλλογισμένος,
τὴν ἀνθρωπιὰ του ἔκαθεῖ φοβᾶται μήπως χάσῃ,
καὶ μένει μὲ τὴ μούρη του κατευχαριστημένος.
Καὶ νύκτα ἡμέρα στέκονται ἡ μάσκαί· κρεμασμέναις,
ἀλλὰ κι' αὐταῖς σοῦ φαίνονται πῶς εἶνε λυπημέναις.

Σαλόνια δὲν ἀνοίγουνε, τὰ φῶτα δὲν ἀνάβουν,
καὶ μαραμμένα φαίνονται ῥοδοπλασμένα κάλλη·
θαρρεῖς πῶς ὅλοι οἱ Ῥωμηοὶ τὰ σάββανά των ῥάβουν,
καὶ κλαῖν' τὴ μαύρη μοῖρά των καὶ τὸ πολὺ των χάλι.
Θαρρεῖς πῶς ὅλοι οἱ ἄστοι τῆς φίλης πρωτευούσης
φιλοσοφοῦν καὶ σκέπτονται περὶ ζωῆς μελλούσης.

Τί εἶνε τοῦτο τὸ κακὸ ποῦ ἦλθε καὶ σ' ἐμᾶς;
ποῦ εἶνε τὰ τραγούδια μας, ἢ τρέλαις καὶ τὰ γέλοια;
ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἔφθασε Μεγάλῃ ἑβδομάς,
καὶ θὰ μᾶς ψάλλῃ ὁ παπᾶς τὰ δώδεκα Βαγγέλια.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ζωντάνεψε καὶ πήδησε, Ἀθήνα,
κι' ἡ κάθε μιὰ σου γειτονιὰ ἄς λάμψῃ μὲ βρετσίνα.

Κουράγιο, μασκαράδες μου, ἴστους δρόμους μας φανήτε,
κανένας ἀμασκάρετος κι' ἔφέτος ἄς μὴ μείνῃ·
τί διάβολο! μήπως καὶ σεῖς ἀλήθεια καρτερεῖτε
αὐτὸ τὸ ἰσοζύγιον μιὰ καὶ καλὴ νὰ γίνῃ;
Κουράγιοι, μασκαράδες μου, γιὰ φόρους μὴ σᾶς μέλει...
μὰ κλαῖτε σεῖς; ... κλαψίματα ἢ Ἀποκρᾶ δὲν θέλει.

Σουρῆς.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΙΝΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ Β' ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

(Ἀνεγνώσθη τὴν 2 Φεβρουαρίου 1883)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 420)

▲.

Εἰπούσα ἐν ἀρχῇ ἡ ἐπιτροπὴ ὅτι δὲν εὔρε κατά τὸ βόρειον τμήμα τῆς πόλεως τερατώδη φαινόμενα, ὅπως εἰς τὸ νότιον, οὐδόλω; ἀπέκλεισε τοὺς μεγάλους ὑπαιθρίους ἀποπάτους· διότι, ἐξ ὧτων εἶδε, οὗτοι οὐδὲ κατά μικρὸν δύνανται νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὰ τερατώδη φαινόμενα· εἶνε δὲ τούναντιον συνήθη καὶ πάνυ φυσικὰ εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ δὴ καλουμένου ῥωμηοῦ, τοῦ ἀνθρώπου δὴλον ὅτι ἐκεῖνου, ὅστις φέρει ἔτι, — καὶ δυστυχῶς καυχᾶται τοῦτ'αὐτὸ, — τὸ φοβερὸν τῆς δουλείας ὄνομα.

Ἀποδείξεις δὲ τούτου εἶνε ὁ κατάλογος, ὃν ἐπὶ τροχάδην καὶ ἐν βίᾳ ἀνέγραψεν τῶν ὄσων ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τοιούτων λαοσωτηρίων χώρων. Διότι πλὴν τῶν ὀλίγων οὐς ἄλλοτε ἀνέφερον, κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς περιόδου, ἡ ἐπιτροπὴ παρέτήρησεν ἀποπάτους ἰδιορρυθμούς καὶ ὑπαι-

θρίους. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς λεωφόρου Φαλήρου, ὀλίγον κατωτέρω τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, — εἰς πολλὰς τῶν παραπλευρῶν ὁδῶν τῆς λεωφόρου αὐτῆς· κατὰ τὸ τέλος τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας, ὑπὸ τὴν σκέπη τῶν ἀγριοπιπεριῶν καὶ κάτωθεν τοῦ σωζομένου ἐτι τεμαχίου τοῦ τείχους ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον περιέκλειε τὰς Ἀθήνας πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως.

Εἰς τὰς ὀπισθεν τοῦ τείχους τούτου μάνδρας τοῦ Μακρυγιάννη, ὅπως καὶ εἰς τὰς ὀλίγας κατωτέρω περιορίζουσας τὴν πλατεῖαν τοῦ Ὀλυμπείου, καθὼς καὶ εἰς τὰς ὀλίγας ἀνωτέρω κατὰ τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας ἐκτισμένας· ὀπισθεν τοῦ Στρατιῶνος τοῦ πυροβολικοῦ· κατὰ τινὰς τῶν μανδρῶν τῶν παρὰ τὴν λεωφόρον Κηφισσίας, κατὰ τὰς ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ Ἀγγέσμου μάνδρας, εἰς τὴν παρὰ τὰ Λατομεῖα Στρέφῃ συνοικίαν· ὀπισθεν τοῦ Πολυτεχνείου, κατὰ τὴν παρὰ τὸ Ἀεριοφῶς συνοικίαν τῶν ἱεροδύλων κτλ. κτλ.

Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ παρακαλεῖ νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ ὅπως μὴ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀπαριθμῆσιν ταύτην, διότι φοβεῖται μὴ ἐκληφθῇ ὅτι ἐξελέγη ἵνα συλλέξῃ ἀπογραφικὰς πληροφορίας ἀφορώσας εἰς τὴν γεωργίαν, καὶ ὄχι ἵνα σπουδάσῃ τὰ περὶ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως.

Εὐρθεῖσα ἐν ἀρχῇ τῆς περιουσίας κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ὀλυμπείου ἡ ἐπιτροπὴ ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ ἐπέμβῃ εἰς δικαιοδοσίας ἄλλων, ἥτοι νὰ μὴ ἐπιθεωρήσῃ τοῦτο πρὸς ἀρχαιολογικὰς μελέτας, οὔτε μένουσα παρὰ τοὺς κίονας τούτου νὰ περισκοπήσῃ τὰ ἄνω καὶ ἀποθαυμάσῃ τὴν περίξ φύσιν, ἥτις, φωτισμένη ὑπὸ τοῦ μετὰ βροχὴν ἀθηναϊκοῦ ἡλίου, ἐξωγραφεῖτο δι' ἀπλέτου φωτός καὶ γλυκυτάτων χρωμάτων. Τούναντιον ἐνόμισεν ὀρθόν, κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς· εἰς πάντα ταῦτα, νὰ κατέλθῃ μικρὸν κατωτέρω, παρὰ τὰς βάσεις τοῦ κρηπιδώματος, ἐφ' οὗ ἐκτίσται ὁ ναὸς καὶ νὰ ἐξετάσῃ ὁποῖου εἶδους θυμιάματα θαυμασμοῦ οἱ φιλάρχαιοι τοῦ Ἀστεως κάτοικοι προσφέρουσιν εἰς τὸν ἐκεῖ που τελευτήσαντα καὶ ταφέντα Νῶς τῆς Βλλάδος, τὸν Δευκαλίωνα. Κατελθούσα λοιπὸν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν κήπον τοῦ Παρθενῶνος διόδου, καὶ περιελθούσα τὸ κρηπιδῶμα ὀλόκληρον, παρέτήρησεν ὅτι τὰ ἀναθήματα, τὰ ὁποῖα ὡς λέγεται κοινῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν τῶν ἑλληνικῶν ἐτίθεντο σκαλιζομένου τοῦ βράχου ἐν εἶδει κρύπτως, καὶ ἐνταῦθα παρομοίως ἐνετίθεντο εἴτε πανταχοῦ ὅπου ἀφφρέθησαν ἐκ τῶν μεγάλων τῆς βάσεως ταύτης πετρῶν τινές καὶ κοίλωμα κατεσκευάσθη, εἴτε ὅπου ἐσχηματίζοντο γωνίαι ἐκ τῶν προεξεχόντων κτισμάτων τῶν στηριζόντων τὸ κρηπιδῶμα.

Ἡ μόνη διαφορὰ, ἥτις περὶ ταῦτα ἀπήνηται, ἦτο ἡ ἐξῆς: Ὅτι ἐνῶ οἱ ἀρχαῖοι ἀνέθετον συνήθως χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀναθήματα, οἱ σήμερον ἀναθέτουσι τὰ ἔργα τοῦ στομάχου αὐτῶν.

Κάτωθεν τοῦ μέρους τούτου πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ ὁ χώρος ἰσοπεδοῦται. Περιττὸν νομίζει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἀναφέρῃ τίνα τὰ ἐκεῖ μετὰ τῶν πετρῶν καὶ τοῦ χώματος ριπτόμενα πρὸς ἰσοπέδωσιν σώματα· τούτο δὲ μόνον παρατηρεῖ ὅτι, κατὰ νέαν τιμὰ καὶ τέως ἀγνωστον μέθοδον, αὐτὲ αἱ γαλαὶ οὔτε αἱ ἰνδιαναὶ ὀρνίθες φαίνονται σώματα μὴ δυνάμενα πρὸς τοῦτο νὰ χρησιμεύσωσιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχωσιν ἤδη παύσει ἀναπνεύουσαι καὶ νὰ ἤρξαντο σπόμεναι.

Ἡ κοίτη τοῦ Ἰλισσοῦ ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου μέχρι τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, ἣν ἡ ἐπιτροπὴ διέτρεξεν, ἦτο καθαρὰ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, πιθανόν· διότι τὸ τῶν προηγουμένων ἡμερῶν ἐκεῖθεν διεληθὸν βεῦμα εἶχε σαρῶσει πᾶσαν ἀκαθαρ-